

mod mig, fordi jeg havde givet Udtryk for en Besværing over det utilladelige Forhold, at Landets Pengevæsen forvaltedes af en privat Aktiebank, og det ærede Medlem henviste mig til at søge Belæring i Historien. Jeg er jo ikke blind for det interessante og nyttige i at studere Historie, men jeg kan unægtelig ikke i alle Livets Forhold, selv om der hundrede Aar tilbage i Tiden skulde være foregaaet uheldige Udslag af visse Institutioners Virksomhed, lade mig afskrække fra at mene, at vi desuagtet bør have en anden Ordning af Landets Pengevæsen. Jeg foretrækker fremfor at henvise til Begivenheder, som ligger hundrede Aar tilbage, og som var uheldige, at henvise til, at man i vort Broderland Sverige har et Bankvæsen af en helt anden Art end her, hvor Pengevæsenet er betroet i private Hænder. Jeg har den Opfattelse, at Ordningen af Pengevæsenet der foregaar under sikrere Former end her, hvor enhver nok saa lille Ting skal drøftes med en privat Aktionærgruppes Repræsentanter.

Det ærede Medlem har i øvrigt fremsat forskellige Paastande, som jeg af Hensyn til Tiden ikke skal fordybe mig i. Jeg skal kun omtale en enkelt. Det ærede Medlem siger paa Sp. 1503, at jeg har sagt, at en meget væsentlig Grund til, at Valutaloven af 1924 holdt, var den store Arbejdsstandsning. Jeg sagde straks til det ærede Medlem, at det passede ikke, og jeg gentager det her, det er fuldstændig i Strid med Kendsgerningerne. Jeg har sagt lige det modsatte af, hvad det ærede Medlem vil lægge mig i Munden. Paa Sp. 1227—28 vil man kunne finde, hvad jeg har sagt om den Ting. Det, jeg har sagt, er i Korthed dette, at den Valutalov, vi fik, holdt, fordi den gav sig ikke ud for en egentlig Løsning, men var en Stoppebom, den holdt bedre, end det var spaaet. Den har, sagde jeg, netop holdt dér, hvor den skulde holde: mod videre Fald. Om Arbejdskonflikten Virkninger udtalte jeg mig ogsaa, og jeg sagde, at den sammen med andre Forhold, som jeg nævnte, bidrog til, at Kronen steg hastigere, end man havde haabet og ventet. Altsaa, de uheldige Virkninger for Kronen fulgte med Arbejdsstandsningen. Følgelig laa der i mine Udtalelser lige det modsatte af, hvad det ærede Medlem her staar og paa-staar. Men denne Fremgangsmaade taler

jo for sig selv, og den er for øvrigt ikke det eneste Eksempel i den Tale, vi forleden hørte.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har atter beskæftiget sig med Arbejdsmandsforbundets Udtræden af de samvirkende Fagforbund og paastaaet, at det havde en meget stor politisk Betydning; thi, sagde det ærede Medlem, det er dog den største og mægtigste Fagforening, der siger sig fra. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med disse Ord. Hvis han mener, at denne store og mægtige Fagforening har sagt sig fra det socialdemokratiske Parti, er det fuldkommen Fantasi. Overalt i Landet vil det ærede Medlem finde organiserede Arbejdsmænd rede til at gøre alt, hvad de kan for at føre Socialdemokratiet frem og til at bekæmpe det ærede Medlem saa godt, de formaar. Hvad der er sket, er noget lignende, som hvis et Amts Landboforening meldte sig ud af den Samvirken, der bestaar mellem Landboforeningerne. Jeg vil formode, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke vilde mene, at Venstrepartiets Forhold blev berørt ved en saadan Landboforenings Udmeldelse. Men hele denne taagede Tale kom naturligvis af, at det ærede Medlem og hans Partifæller ikke har det allerringeste Begreb om og heller ikke ønsker at have noget Begreb om, hvorledes Socialdemokratiets hele Organisation er.

Endvidere talte det ærede Medlem om den forbeholdne Støtte, som Regeringen modtog hos det radikale Venstre. Det ærede Medlem vender atter og atter tilbage hertil og kan ikke forsone sig med, at denne Regering virkelig kan leve med det Forbehold i Støtten, som der er. Jeg mener, at det at yde et Parti Støtte er vel noget, der til Dels afgøres efter Følelser og politiske Linier, og naar man giver Udtryk for en saadan Tilslutning, sker det vel i nogen Grad i saadanne Former, som nu en Gang findes for en saadan Støtte. Jeg kan f. Eks. tænke mig, at det radikale Parti, naar det nu har skullet givet Udtryk for, hvorledes det ønskede at yde Støtte, har søgt tilbage i Rigsdagstidende og set, hvordan man i lignende Forhold har ydet Støtte. Jeg kunde tænke mig, at man har fundet en Erklæring frem, der lyder saaledes: „Vi ere villige til at yde denne Regering vor Støtte saa vidt og saa langt,